

جلیلی در گفت‌وگو با ایلنا:
طرح دیدگاه‌های مختلف هیچ
مشکلی برای اقتدار نظام ایجاد نمی‌کند

رئیس سازمان صداوسیما گفت: نظام جمهوری اسلامی از اقتدار، اعتماد به نفس و قدرت بسیار بالایی برخوردار است که اجازه می‌دهد دیدگاه‌های مختلف مطرح شود و این کار هیچ مشکلی برای اقتدار نظام ایجاد نمی‌کند. همین رویکرد نشان‌دهنده اعتماد به نفسی است که نظام به بنای خودش نسبت به رویکردهایش دارد. پیمان جلیلی در گفت‌وگو با ایلنا، درباره این که پس از وقوع اعتراضات و اتفاقات اخیر کشور صداوسیما در یک رویکرد جدید برنامه‌های مناظره گوناگونی بر گزار کرد که از جریاناتی است این برنامه‌ها ادامه پیدا کرده و ایقار است صداوسیما در این خصوص فراچنان عمل کند، گفت: این رویکرد مرتبط با شرایط فعلی که در آن به سر می‌بریم نیست، این رویکرد از ابتدای دوره جدید دستور کار بوده است. رئیس صداوسیما خاطر نشان کرد: مطالعه و آسیب‌شناسی که در مورد برنامه‌های مناظره گونه‌های که سال‌ها قبل در رسانه ملی تولید و پخش شده بود صورت گرفته است و نگاه مبنایی بر این آسیب‌شناسی بود که ما این کار را انجام دادیم. وی تأکید کرد: شاید هم‌زمان این برنامه‌ها با اتفاقاتی که رخ داده یکی شده است اما این رویکرد ما از ابتدای دوره جدید بوده است.

«انگشتر» در بخش رقابتی جشنواره مینداناو فیلیپین

فیلم کوتاه «انگشتر» به تهیه‌کنندگی و کارگردانی رهام رسولی به جشنواره مینداناو فیلیپین راه یافت. به گزارش ایلنا به نقل از مشاور رسانه‌ای پروژه، فیلم کوتاه انگشتر به تهیه‌کنندگی و کارگردانی رهام رسولی در ادامه حضور بین‌المللی خود به بخش رقابتی و بازار بیستمین دوره جشنواره مینداناو فیلیپین Mindanao Film Festival راه یافت. جشنواره مینداناو در سال ۲۰۰۳ با هدف حمایت از فیلم‌سازان مینداناو و فیلم‌سازان مستقل جهان با امکان نمایش روایت‌های شگفت‌انگیز و جذاب فیلم‌های آنان و ارائه این آثار به مخاطبانی جدید، تأسیس شده است. این جشنواره قدیمی‌ترین جشنواره منطقه‌ای و مستقل در کشور فیلیپین است. این جشنواره توسط بنیاد توسعه فیلم و تلویزیون مینداناو، اداره می‌شود و بر گزار آن امسال با حمایت شورای توسعه فیلم فیلیپین، کمیسیون ملی فرهنگ و هنر و مرکز مداخله اوتیسم داون‌اوم امکان پذیر شده است. بیستمین دوره جشنواره مینداناو فیلیپین از ۱۱ تا ۱۴ دسامبر ۲۰۲۲ (۱۳ تا ۲۰ آذر ماه ۱۴۰۱) در دو بخش رقابتی داخلی و خارجی در جزیره مینداناو، شهر تاگوم برگزار خواهد شد. فیلم کوتاه «انگشتر» که به اثرات مخرب جنگ و بازماندگان آن می‌پردازد پیش از این جشنواره موفق شده بود نشان ویژه شایستگی Award of Merit را در بخش بهترین فیلم کوتاه بیستمین دوره جوایز جهانی Accolade و عنوان بهترین فیلم حقوق بشر را از جشنواره بینک‌سیتی هندوستان Pink City رادریافت کند.

سهیلا گلستانی و حمید پورآذری بازداشت شدند

کانال تلگرامی چندتاییه از بازداشت دو بازیگر عرصه تئاتر خبر داد. در توضیح خبر منتشر شده آمده: سهیلا گلستانی و حمید پور آذری بازیگران تئاتر، به دنبال انتشار یک ویدیو بازنمایی شدند. چند روز پیش ویدیویی از گلستانی که در آن به همراه چند بازیگر دیگر بدون حجاب برابر دوربین ظاهر شده بود منتشر شده بود که در آن ویدیو حمید پور آذری، کارگردان سینما و تئاتر هم حضور داشت.

نگاهی به دو نمایش در تماشاخانه سنگلج و تالار حافظ

از سکونت در یک «خونه» ایرانی تا حضور وودی آلن در دادگاه

فرانتس کافکا و زنان زندگی وودی آلن سوق پیدایمی‌کند. این مسیر سخت و دشوار، با اجرای موسیقی همراه شده و فضایی چند سویه و چند لایه را دامن می‌زند. استراتژی روایی و اجرایی این کنسرت-نمایش، چند مسیر را هدف‌گذاری کرده و به نظر می‌آید در این عزیمت به چند مقصد دور دست، تا حدودی در نیمه راه‌های پیش‌رو متوقف شده است. به هر حال هر اجرا پتانسیل و انرژی محدودی دارد و وقتی این انرژی کمیاب در چند جهت مصرف شود، ناکامی امری گریزناپذیر خواهد بود. حضور شخصیت کافکا، هدایت و زنان زندگی وودی آلن بر صحنه، اگر بدون میانجی و در فقدان منطق تاریخی و روایی صورت گرفته باشد، در حال پر کردن فضایی است که قبل از این هنرمندانی چون هدایت و کافکا با زیست و آثارشان در تمنای خالی کردن آن بوده‌اند.

اجرای که مجید ابراهیم‌زاده تدارک دیده، بار دیگر اهمیت حضور دراماتورژ را گوشزد می‌کند چه در نوشتن نمایشنامه و چه در دوران سخت اجراگری. در غیاب دراماتورژی خلاقانه، زمان این نمایش بی‌ش از اندازه طولانی شده و می‌تواند خستگی مخاطبان را موجب شود. اجرا مدام لحن عوض می‌کند و نگاه انتقادی به هر دو اجرا، با فرض تکتیکی که در این دیوان شرقی-غربی مشاهده می‌شود می‌توان این نکته را متذکر شد که نهاد اجتماعی تأثیر بدون حضور انبوه تماشاگران و گفتگو در باب کیفیت آثار، در نهایت به امری زائد، بی‌مصرف و دکوراتیو بدل خواهد شد. امید است بار دیگر سالن‌های تئاتر میزبان انبوه مخاطبان باشد و فضای گفتگویی مابین گروه‌های اجرایی و تماشاگران شکل یابد. تنها در این صورت خواهد بود که می‌توان از ضرورت اجراها پرسید و بار دیگر از رقابت برای حضور در سالن‌های نمایش سخن گفت. بی‌شک مباحثه در این باب امری است گذشته که به فضایی آرام و باثبات از نظر اجتماعی احتیاج دارد. چه در تماشاخانه سنگلج چه در تالار حافظ.

فرسوده و ساختن یک اتوبان، این جماعت را از غرق شدن در نوستالژی یک «خونه» باصالت و روابط صمیمانه خلاص کند. این باب شاید بتوان توسعه شهری را ترجیح داد بر ماندن در یک خانه در حال زوال و لاجرم پناه بردن به سنت‌های بی‌مصرف گذشته. سنت‌هایی محافظه‌کارانه که به شکل ایدئولوژی کاذب بر همدلی و همسایگی تأکید می‌کنند اما واقعیت جاری در میان ساکنان آن خانه بر مدار خشونت نمادینی می‌چرخد که تمامی تار و پود زندگی را دربر گرفته است.

در نهایت می‌توان گفت که مدرنیزاسیون عزم خود را جزم کرده که «خونه» را به «خانه» تبدیل کند و اجتماع انسانی این افراد را برای همیشه در کلاتشهری مثل تهران از هم گسیخته کند. گذار ناگزیر از فضای امن و امان سنت به فضای متناقض مدرنیته.

کنسرت-نمایش «پاهای آدم چقدر می‌تونه دراز باشه؟»

مدتی است فضای تئاتر تهران، با پدیده قابل تاملی چون «کنسرت-نمایش» مواجه شده است. اجراهایی که قرار است به شکل همزمان، مخاطبان تئاتر و موسیقی را جذب هنر نمایی خویش کنند و رضایت هر دو قشر را جلب نمایند. از این منظر می‌توان اجرایی چون «پاهای آدم چقدر می‌تونه دراز باشه؟» را ذیل همین نیاز بازار صورت‌بندی کرد. مجید ابراهیم‌زاده در مقام نویسنده، طراح و کارگردان، پروژه سنگینی را بر صحنه آورده و با شکلی از التقاط‌گرایی تلاش کرده پرتره‌ای تازه و انتقادی از زندگی هنری و عاطفی شخصیت «وودی آلن» ارائه دهد. این هنرمند شناخته شده عرصه سینما در این نمایش چنان بازنمایی می‌شود که گویا قرار است بعد از پنج سال سکوت، فیلمی تازه از زندگی کافکا بسازد. از همان ابتدا سروکله صادق هدایت و رمان بوف کور هم پیدا شده و جهان نمایش به سمت نوعی تلفیق زندگی صادق هدایت،

ساختن یک فضای شاد و صدا البته گروتسک است. بازنمایی کاریکاتوری از آدم‌ها چه در نوع پوشش و چه از منظر مناسبات و روابط بشری، نمایش «خونه» را واجد صمیمیتی قابل اعتنا کرده است. اما از یاد نباید برد که چگونه سیاست‌بازنمایی مبتنی بر اغراق و تیپ‌پردازی تا حدودی نقد اجتماعی مد نظر کارگردان را به حاشیه برده است. با نگاهی تاریخی به اغلب نمایش‌هایی که در فضای کم‌دیدی ایرانی بر صحنه آمده‌اند می‌توان در باب بضاعت اندک این اجرا در نقد ادیکال اجتماعی به داوری نشست. به دیگر سخن این قبیل اجراها پیش از آنکه عقلایت انتقادی تماشاگران را درگیر کنند بر تحت تأثیر قرار دادن احساسات آنان سامان یافته‌اند.

نمایش «خونه»

نسیم تاجی در نمایش «خونه» به عنوان نویسنده و کارگردان، تلاش دارد با استفاده از ظرفیت نمایش‌های ایرانی، به شکل استعاری، به وضعیت یک خانه ایرانی بپردازد که این روزها گرفتار زوال و ویرانی است. ساکنان این خانه مترو که سال‌هاست که در این مکان قدیمی روزگار می‌گذرانند بی‌آنکه از صاحب اصلی آن خبری داشته باشند. اجتماع انسانی این جماعت مستأصل و از نظر اجتماعی فرودست، نه بر مدار همبستگی و همدلی که بیشتر بر عنصر رقابت و تضادهای بی‌پایان شکل یافته است. آدم‌هایی که چندان به منافع مشترک خویش عنایت ندارند و با فردیت‌های متمیزه شده می‌خواهند در این شرایط بی‌ثبات دوام آورند و زندگی خویش را نجات دهند.

به لحاظ روایی و حال‌وهوای اجرایی، تضادهای انسانی این افراد بر بستر نوعی کم‌دیدی ناتوانی با گرایش نقد اجتماعی بنا می‌شود. کارگردان این اجرا با به کارگیری عناصر نمایش‌های ایرانی همچون اغراق و استفاده از تیپ‌های اجتماعی بجای شخصیت‌پردازی‌های درام‌مدرن، در بی

گردشگری

رئیس جامعه تورگردانان ایران:

نه تنها از اروپا، بلکه از چین و روسیه هم گردشگر نداریم

رئیس جامعه تورگردانان ایران با اشاره به آنکه انتشار اخبار منفی و غلط از ایران در رسانه‌های بین‌المللی سبب شد تا بسیاری از تورهای ورودی کنسل شوند، گفت: ایران، توریست‌زانیه را از دست داده و در حال حاضر نه تنها از اروپا بلکه از چین و روسیه هم گردشگر نداریم. به گزارش ایلنا، در دوران پساکرونا در حالی که شاهد رونق نسبی در حوزه گردشگری ورودی بودیم اما اتفاقات اخیر و اخباری که از ایران در رسانه‌های بین‌المللی منتشر می‌شود از یکسو و تبلیغات ایران‌هراسی از دیگر سوسبب شده‌روند جذب گردشگر کند شود. به گونه‌ای که بر اساس شرایط موجود، بسیاری از تورهای ورودی لغو شده‌اند و آمیدی به جذب گردشگران برای تعطیلات ژانویه نیست. رئیس جامعه تورگردانان ایران، در این خصوص گفت: با توجه به شرایط موجود می‌توان گفت نه تنها در زمان کنونی خبری از تورهای ورودی نیست بلکه برای ماه‌های آینده نیز هیچ‌ر زروزی نداریم. حدود سه سال است که نمی‌توانیم در تعطیلات ژانویه گردشگر داشته باشیم. با وجود آنکه تصورمان آن بود که شاید بتوانیم برای سال نو میلادی تعدادی تور ورودی داشته باشیم اما این امر محقق نشد و حتی تعطیلات ژانویه ۲۰۲۳ زروزی نداریم. ابراهیم پورفرج ادامه داد: طی ماه‌های گذشته زروزی‌های اندکی برای سفر به ایران

داشتیم اما اتفاقات اخیر سبب شد تا همان زروزی‌های اندک نیز کنسل کنند. حتی برای ورود تورهای خارجی در آینده نیز امید خاصی نداریم. وی در خصوص تأثیری که اطلاعیه‌هایی که کشورهای مختلف در خصوص عدم سفر به ایران یا فراخواندن شهروندانشان از ایران منتشر کرده‌اند بر لغو سفرهای

فرانتس کافکا و زنان زندگی وودی آلن سوق پیدایمی‌کند. این مسیر سخت و دشوار، با اجرای موسیقی همراه شده و فضایی چند سویه و چند لایه را دامن می‌زند. استراتژی روایی و اجرایی این کنسرت-نمایش، چند مسیر را هدف‌گذاری کرده و به نظر می‌آید در این عزیمت به چند مقصد دور دست، تا حدودی در نیمه راه‌های پیش‌رو متوقف شده است. به هر حال هر اجرا پتانسیل و انرژی محدودی دارد و وقتی این انرژی کمیاب در چند جهت مصرف شود، ناکامی امری گریزناپذیر خواهد بود. حضور شخصیت کافکا، هدایت و زنان زندگی وودی آلن بر صحنه، اگر بدون میانجی و در فقدان منطق تاریخی و روایی صورت گرفته باشد، در حال پر کردن فضایی است که قبل از این هنرمندانی چون هدایت و کافکا با زیست و آثارشان در تمنای خالی کردن آن بوده‌اند.

اجرای که مجید ابراهیم‌زاده تدارک دیده، بار دیگر اهمیت حضور دراماتورژ را گوشزد می‌کند چه در نوشتن نمایشنامه و چه در دوران سخت اجراگری. در غیاب دراماتورژی خلاقانه، زمان این نمایش بی‌ش از اندازه طولانی شده و می‌تواند خستگی مخاطبان را موجب شود. اجرا مدام لحن عوض می‌کند و نگاه انتقادی به هر دو اجرا، با فرض تکتیکی که در این دیوان شرقی-غربی مشاهده می‌شود می‌توان این نکته را متذکر شد که نهاد اجتماعی تأثیر بدون حضور انبوه تماشاگران و گفتگو در باب کیفیت آثار، در نهایت به امری زائد، بی‌مصرف و دکوراتیو بدل خواهد شد. امید است بار دیگر سالن‌های تئاتر میزبان انبوه مخاطبان باشد و فضای گفتگویی مابین گروه‌های اجرایی و تماشاگران شکل یابد. تنها در این صورت خواهد بود که می‌توان از ضرورت اجراها پرسید و بار دیگر از رقابت برای حضور در سالن‌های نمایش سخن گفت. بی‌شک مباحثه در این باب امری است گذشته که به فضایی آرام و باثبات از نظر اجتماعی احتیاج دارد. چه در تماشاخانه سنگلج چه در تالار حافظ.

نسیم تاجی سعی دار ددر نمایش «خونه» در زمانه‌ای که میل به مهاجرت زیاد است اهمیت ماندن در وطن و بازسازی خانه یا موطن را گوشزد کند. اما گویا از بخت یاری ساکنان است که توسعه شهری به سراغ این مکان فراموش شده آمده تا با تخریب بنای فرسوده و ساختن یک اتوبان، این جماعت را از غرق شدن در نوستالژی یک «خونه» باصالت و روابط صمیمانه خلاص کند

ورودی، گفت: این اطلاعیه‌ها هیچ تأثیری نداشته ضمن آنکه در حال حاضر نیز چنین اطلاعیه‌هایی دیگر منتشر نمی‌شود اما شرایط موجود به گونه‌ای است که سفرها لغو شده است.

پورفرج در خصوص وضعیت صدور ویزا برای گردشگران ورودی نیز گفت: اگر گردشگر درخواست برای صدور ویزا داشته باشیم مشکلی وجود ندارد. مسئله آنجاست که درخواستی برای صدور ویزا نداریم چرا که گردشگر نداریم. وزارت خارجه نیز ممنوعیتی برای ورود گردشگران خاصی را اعلام نکرده است.

رئیس جامعه تورگردانان ایران ادامه داد: با توجه به آنکه حدود چهار ماه تا زمان پر مسافر بهار ایران باقی مانده و در حال حاضر نیز زروزی نداریم، به نظر می‌آید که بهار رانیز از دست داده باشیم. اگر قرار بود سفر صورت گیرد، تاکنون باید تورهای سفر به ایران بسته می‌شد. اگر شرایط تغییر کند می‌توانیم به ورود گردشگران امید داشته باشیم اما به اندازه‌ای اخبار منفی و نادرست از ایران در رسانه‌های خارجی زیاد است که نمی‌توان روی تغییر این موضع حساب باز کرد.

وی با تأکید بر آنکه نه تنها از اروپا تور ورودی نداریم بلکه از چین و روسیه نیز درخواستی برای سفر به ایران نداریم، یادآور شد: بیشترین تورهای ورودی ایران، از کشورهای اروپایی و آمریکاست. آن‌ها نیز بر اساس شرایط موجود به ایران سفر می‌کنند. در حال حاضر نیز اخبار منفی و غلط علیه ایران به اندازه‌ای است که تورهای سفر خود به ایران را لغو می‌کنند. در این میان کشورهای شرق همانند چین هیچ‌گاه به تعهدات خود عمل نکرده است. در حالی که ایران برای چین و روسیه هزینه می‌کند اما آن‌ها به فکر منافع خود هستند و به تعهداتشان عمل نمی‌کنند. تورهای گروهی نیز از روسیه به ایران نیامدند.